

Vlaams
Parlement

stuk **1389** (2011-2012) – Nr. 3
ingediend op 7 februari 2012 (2011-2012)

Voorstel van decreet

van de heren Willy Segers en Ward Kennes, mevrouw Fatma Pehlivan,
de heren Veli Yüksel, Kurt De Loor en Lieven Dehandschutter
en mevrouw Sonja Claes

houdende wijziging van het decreet
van 28 februari 2003
betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid,
wat de verplichte inburgering van asielzoekers betreft

Amendement

voorgesteld na indiening van het verslag

AMENDEMENT Nr. 1

**voorgesteld door de heer Bart Caron
na indiening van het verslag**

Artikel 2**Dit artikel vervangen door wat volgt:**

“Art. 2. In artikel 3, §4, tweede lid, van het decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid, vervangen bij het decreet van 14 juli 2006 en gewijzigd bij het decreet van 1 februari 2008, wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

“5° de asielzoeker, voor zover zijn asielaanvraag minstens zes maanden geleden werd ingediend, gedurende de verdere asielprocedure, met inbegrip van de beroepsprocedure, ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”.

VERANTWOORDING

Het voorliggende voorstel van decreet wil asielzoekers niet langer verplichten een inburgeringstraject te doorlopen. Een standpunt waar ik begrip voor kan opbrengen. Meteen wordt echter met het badwater ook het kind weggeworpen, want met één en dezelfde pennentrek wordt aan de asielzoekers ook de prioritaire status voor het volgen van een inburgeringstraject ontnomen. Dit is betreurenswaardig, niet enkel voor de asielzoekers in kwestie, maar evenzeer voor onze maatschappij in haar geheel. Asielzoekers zijn per definitie een kwetsbare groep mensen. Als geen ander is het voor hen belangrijk om, liefst zo snel mogelijk, op de hoogte te raken van hun rechten en plichten, onze normen, waarden en gebruiken, het Vlaamse dagdagelijkse leven.

Nu al is het zo dat asielzoekers na een verblijf van vier maanden op ons grondgebied hun overplaatsing kunnen aanvragen naar een opvangplaats in de kleinschalige opvang, hetgeen hen een vorm van zelfstandigheid geeft, waarbij zij al volwaardig deel uitmaken van onze maatschappij. Na zes maanden en bij ontbreken van een beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, krijgen zij dan ook al het recht te gaan werken.

Doelloos een beslissing over een asielaanvraag zitten afwachten, werkt afstompend. Elk uitstel om daadwerkelijk met de inburgering te beginnen is verloren tijd. Asielzoekers waarvan de aanvraag uiteindelijk wordt goedgekeurd, riskeren vele maanden verloren te hebben omdat hun maatschappelijke integratie nog niet werd opgestart. En dat terwijl hun kinderen hier wel al schoollopen, onze taal en gebruiken leren, nieuwe Vlamingen worden. Ouders en kinderen een gemeenschappelijke weg laten afleggen, vergemakkelijkt de integratie van beiden.

Inderdaad, zoals de indieners stellen, is het verblijfsrecht van asielzoekers nog precair. De kans op uitwijzing is reëel. De kans op goedkeuring van de aanvraag is dit echter evenzeer. Deze kansberekening aangrijpen om een budgettaire maatregel door te drukken, getuigt van weinig respect voor de mens achter de cijfers, het gezicht achter de statistieken.

De indieners merken terecht op dat asielzoekers na vier maanden nog niet allemaal toe zijn aan het volgen van de inburgeringscursus. Zij moeten hun leven compleet opnieuw opbouwen, organisatorisch en praktisch, maar zeker ook mentaal en sociaal. Wanneer zij na vier maanden kunnen beginnen denken aan een meer zelfstandig nieuw bestaan, ontbreekt het hen op dat moment allicht aan tijd en aandacht voor het volgen van het inburgeringstraject. Hierop inspeland, pas ik bij dit amendement de termijn aan tot zes maanden.

Bij het aantreden van de nieuwe Federale Regering, werd het inkorten van de beslissingstermijn over de asielaanvragen voorgesteld als een speerpunt. Wij mogen er dan ook van uitgaan dat ‘verloren investeringen’ in uiteindelijk uitgewezen asielzoekers in de toekomst sowieso tot het verleden zullen behoren.

Laten we van het roemruchte ‘Warm Vlaanderen’ een regio maken waarin we asielzoekers zien als mensen die hier wellicht een nieuwe toekomst met ons zullen kunnen opbouwen, en niet langer als een groep die een reële kans maakt om uitgewezen te worden en waar we dus maar beter zo weinig mogelijk tijd en middelen kunnen in investeren.

